

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiārvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quomodo peccatum possit corumpere bonum, cum nihil sit. L. M

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

ytrum in alius actus in quantum peccatum est, sit priuatio vel corruptio boni.

K

Potest etiam quæri ab eisdem, Cum peccatum sit (ut supra dictum est) priuatio vel corruptio boni, & omnis actus malus sit peccatum: utrum sit priuatio vel corruptio boni in quantum peccatum est, vel non? Si non in quantum peccatum est, corruptio boni est, cum corruptio vel priuatio boni pœna sit homini: in quantum ergo peccatum est, pœna est. Quod si est, tunc in quantum peccatum est, bonum esse videtur, & à Deo esse. Si autem non in quantum peccatum est, corruptio est: quæritur ergo secundum quod corruptio sit, si non corruptio est, & non in quantum peccatum est, cum non sit bonum præterquam in eo quod peccatum est: ergo in quantum bonum est, corruptio vel priuatio boni est. Ad quod etiam ipsi dicunt actum malum non in quantum est, neque in quantum bonum est, esse priuatione vel corruptio non boni, sed in quantum peccatum est: non tamen in quantum peccatum est, pœna est, vel aliquid quod à Deo sit. Ut non ex verbis premisis Aug. colligitur, peccatum dicitur corruptio vel priuatio actiù, non passiuè. Nam ideo malum vel peccatum dicitur corruptio boni quia natura bonam qualicunque priuat bono. Nam si non priuat aliquo bono, non nocet, ut supra Aug. ait. Nocet autem: adimit ergo bonum. Non autem nocet, nisi in quantum peccatum est: er ^{*Responso} Aug. per se go in quantum peccatum est, priuat bono. Itaque in quantum peccatum est, priuatio est vel corruptio boni.

Quomodo in quantum peccatum est, possit corrumpere bonum, cum nihil sit.

L

Sed cum nihil sit in quantum peccatum est, quomodo potest bonum corrumpere vel adimere? Augustinus de hoc docet in libro de natura boni, dicens, Absit i ^{Aug. c 4.16.} nere à cibo non est aliqua substantia: tamen substantia corporis si omniō abstineatur à cibo, languescit & frangitur: sic non est substantia peccatum,

G g 4 tum,

catum, eo tamen natura animæ corruptitur.

*Quod peccatum proprie corruptio est animæ,
& quomodo.*

Peccatum vero, id est, culpa, proprie animæ corruptio est. Si autem queritur, in quo possit corrumpi anima: In parabola illius qui incidit in latrones, qui eum vulnerauerunt & spoliaverunt, clarescit. Incidit enim homo in latrones, quando per peccatum expoliatur gratuitis bonis, id est, virtutibus: & in naturalibus bonis vulneratur, quae sunt ratio, intellectus, memoria, & ingenium, & huiusmodi, quae per peccatum obtenebrantur: & vitiatur. Per peccatum etiam priuatur illo bono, cuius participatione cetera bona sunt: quo tanto magis priuatur, quanto magis se ab eo elongat.

Qualiter homo se elongat a Deo, scilicet per dissimilitudinem quam facit, hoc est peccatum.

Ab eo autem se elongat homo per peccatum, non loci distantia, quia ubique totus & praesens est omnibus, & omnia in ipso sunt, ut ait Aug. in lib. 83, q. & ipse locus non est. Locus tamen Dei abusus dicitur templum Dei: non quod eo contineatur, sed quod ei praesens sit & inhabitans: id autem anima munda intelligitur. Per peccatum ergo, non secundum locum, aliquis longe fit a Deo: & in eo longe fit, quod ab eius similitudine recedit: & tanto longior, quanto fit dissimilior. Illa autem ut Aug. ait in lib. 83, quæst. quæ participatione similia sunt Deo, recipiunt dissimilitudinem: At ipsa similitudo nullo modo ex aequali parte potest esse dissimilis. Unde fit ut cum similitudo patri filius sit, ex nulla parte patri possit esse dissimilis: cuius participatione similia sunt, quæcumque Deo similia sunt, & illa possunt recipere dissimilitudinem. Nihil est autem quod hominæ ad eum Deo dissimile faciat, quemadmodum peccatum. Cum autem peccatum sit priuatio vel

Quest. 20.
in fin. 10. 4.

Ibid. quest.
23. in fine.

cor-